

— Ти син Фена Ріорсона, — відповідаю я, і впевненість цього одкровення пробирає до кісток. Підводжу підборіддя і щосили напружую кожен м'яз свого тіла, щоб не тремтіти.

Він уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти. Слова Міри стрибають у моему черепі, а страх застрягає в горлі. Ксейден збирається кинути мене через край. Підхопить мене і скине з цієї вежі. Я ніколи не отримаю навіть шансу пройти Парапетом. Я помру саме такою, якою мене завжди називала моя мати, — слабкою.

Ксейден робить глибокий вдих, і над його щелепами випинаються жовна. Раз. Другий.

— Твоя мати полонила мого батька і спостерігала за його стратою.

Зажди. Ніби тільки він має тут право на ненависть? Лють біжить по моїх венах.

— Твій батько вбив мого старшого брата. Здається, ми квити.

— Не думаю. — Його пронизливий погляд ковзає по мені, немовби запам'ятовуючи кожну деталь або шукаючи якоїсь слабінки. — Твоя сестра — вершниця. Гадаю, це пояснює шкіряний одяг.

— А я думаю. — Витримую його погляд, наче перемога в цьому змаганні витрішок дасть мені змогу потрапити в квадрант, а не перетинати Парапет позаду нього.

У кожному разі я перейду. Міра не збирається втрачати обох — брата і сестру.

Його руки стискаються в кулаки, і Ксейден напружується.

Я готуюся до сутички. Він може скинути мене з цієї вежі, але я не збираюся полегшувати йому завдання.

— З тобою все гаразд? — питає Ріаннон, її погляд стрибає між мною і Ксейденом.

Він дивиться на неї:

— Ви подруги?

— Ми познайомилися на сходах, — каже вона, розправляючи плечі.

Ксейден опускає очі, помічає наше невідповідне взуття і вигинає брови. Його руки розслабляються.

— Цікаво.

— Ти збираєшся вбити мене? — Я підводжу підборіддя ще на сантиметр.

Його погляд упирається в мій, коли раптом небо розверзається і починає лити як із ринви, за лічені секунди промочивши моє волосся, шкіряний одяг і каміння навколо нас.